

[Økonomiministeren.]

det har tilslutning hos organisationerne og i befolkningen, rent faktisk vil kunne føres ud i livet.

Når vi vedtager her i folketinget en henstilling til arbejdsmarkedets parter, så er det en henstilling, og så afhænger resultatet af, i hvilken udstrækning arbejdsmarkedets parter vil gennemføre det. Hvis man her havde vedtaget en skarpere henstilling eller en henstilling med en strammere lønramme, hvad der i og for sig økonomisk set godt kunne være rigtigt og rimeligt, og som adskilligt kunne tale for, så tror jeg ikke, nogen er i tvivl om – med de sidste 14 dages erfaringer bag os – at resultatet ikke var blevet, at dette var blevet accepteret. Jeg siger ikke, at augustforliget er blevet accepteret, men det har en betydelig større chance for at blive ført ud i livet, end hvis vi havde vedtaget henstillinger om en mere tilbageholdende politik.

Man må altså afveje de to hensyn, hvad der teoretisk-økonomisk er ønskværdigt, og hvad der i praksis lader sig gennemføre, og jeg tror, vi med det, vi har opnået med augustforliget har nået det nærmeste, vi kan komme til et kompromis mellem de to synspunkter, som har muligheder for at blive til noget.

Hr. Christophersen siger, at det er, ligesom om regeringen siger: nå ja, om valutaunderskuddet bliver 6½ mia kr. eller 8½ mia kr. eller 10 mia kr., det spiller ingen trille, det kan vi bare se bort fra, regeringen har den opfattelse, at nu skal vi bare lade tingene gå deres gang, vi klarer det, som vi bedst kan. Nu skal vi naturligvis have lov til at være morsomme ved sådan en lejlighed, og jeg opfattede det da også som en slags spøg fra hr. Christophersens side. Jeg ved, at hr. Christophersen selvfølgelig har læst både det økonomiske sekretariats oversigt og rådets beretning, og jeg vil næsten tro, hr. Christophersen vil erkende, at også venstre må bøje sig for det rent faktiske udviklingsforløb. Uanset hvad Danmark havde gjort eller ikke gjort, uanset hvilken politik vi havde ført eller ikke ført, så ville vi være blevet underkastet et rent faktisk udviklingsforløb, som havde påvirket talstørrelserne. Det kunne være sket på et forskelligt niveau, men det ville have påvirket talstørrelserne. Det er naturligvis beklageligt, at tallene er blevet større, men det hænger altså ikke sammen med, at den politik, som blev vedtaget, er blevet ført mindre effektivt ud i livet end det, der var forudsætningen,

hverken for aftalen i marts 1975 eller for septemberforliget – augustforliget skal jo først til at virke, for størstedelens vedkommende først i 1978 – det hænger sammen med, at de ydre forudsætninger for vores politik har ændret sig, således at betalingsbalanceunderskuddet er blevet større. Det betyder ikke, at vi bare lader stå til, men vi må bøje os for kendsgerningerne; dem er venstre også nødt til at bøje sig for.

Det, der skete i sidste uge, er et klart og tydeligt udtryk for, at hverken regeringen eller de partier, som var med til at træffe beslutningen her i det høje ting, var indstillet på, at tingene bare skulle have lov til at glide. Også her måtte vi være vidne til, at venstre ønskede at spænde buen så højt, at det ville have fremkaldt de modsatte virkninger af det, der måtte være hensigten med at gennemføre en politik, sådan som den blev vedtaget, og derfor kunne venstre ikke medvirke til den politik, som et flertal i folketinget besluttede sig til. Det beklager jeg, men hvis der altså er nogen, der har indstillet sig på at lade stå til, så er det ikke os, der har gennemført ubehagelige beslutninger, men så er det dem, der under foregivende af at ville gøre det endnu bedre, vrider et ansvar for at gøre noget fra sig.

Til hr. Ømann vil jeg også gerne gøre en enkelt bemærkning. Hr. Ømann erkendte – nej, det var vist hr. Freddy Madsen, der erkendte, at der var lidt galt med tallene. Jeg vil gerne for det første understrege, at det, det drejer sig om, når vi vurderer ejendomsværdierne, det er formueværdier. Den omstændighed, at en formue stiger i værdi, regnet i kroner og øre, også selv om den stiger mere end pristallet, betyder jo ikke, at denne formue automatisk udløser sig i en disponibel indkomst. Det er vistnok i al almindelighed i samfundets interesse – det tror jeg man må erkende – at formueværdierne opretholdes og ikke udløses i likvide former, som kan anvendes disponibelt i større udstrækning, end det er erhvervsmæssig hensigtsmæssigt. Derfor kan man ikke uden videre sammenligne en løbende indkomsts størrelse med en formueværdistigning. Det, jeg gjorde, var at bede om at få at vide: hvor stor en del af den formueværdistigning, som er indtruffet, har man frigjort og gjort til en disponibel indkomst, man derefter har disponeret over? Og efter de oplysninger, der foreligger for mig, er den del af værdistigningen, som har givet sig udtryk i tillægsbelåning, for realkapitalens ved-